

[P. N. Petersen (Røje).]

denne lejlighed, så det skal jeg ikke gentage; men enten man synes om denne traktat eller ikke, er den nu engang en kendsgerning, og vi må drage de konsekvenser, der flyder af Danmarks tilslutning til den. Jeg skal indskrænke mig til at minde om artiklerne 3, 5 og 9 i traktaten. Artikel 3 omtaler de enkelte staters individuelle og kollektive evne til at imødegå et væbnet angreb; medens artikel 5 understreger de enkelte deltagerlandes forpligtelser til at støtte andre deltagerlande i tilfælde af væbnet angreb, men det, der i denne forbindelse er det afgørende, fremgår af artikel 9, som omtaler Atlantpagtens råd, der skal afgive indstilling om forholdsregler til gennemførelse af bestemmelserne i artiklerne 3 og 5.

Nu er den nordatlantiske traktat jo gennemført i nøje sammenhæng med De Forende Nationers pagt, af hvilken det måske vil være betimeligt at minde om artikel 43, der forpligter sikkerhedsrådet til at tage initiativet til overenskomster med de enkelte medlemsstater, altså også med Danmark. Jeg finder derfor anledning til at citere den nøjagtige ordlyd af artikel 43, stk. 2, der lyder sådan:

„Sådan overenskomst eller sådanne overenskomster skal fastsætte antal og art af de nævnte styrker, deres beredskabsgrad og fordeling i almindelighed samt arten af de lettelser og den bistand, der skal ydes.“

Ja, det er kendsgerninger, jeg har fundet anledning til at minde om under denne forhandling — kendsgerninger, hvoraf det med blændende klarhed fremgår, at det ikke vil være muligt at gennemføre en virkelig lov om forsvarets ordning, før Atlantpagtens råd har afgivet indstilling om forholdsregler til gennemførelse af bestemmelserne i artiklerne 3 og 5, og før sikkerhedsrådet indenfor De Forende Nationer har taget initiativet til en overenskomst om Danmarks militære forhold. Derfor er det vanskeligt at tage det foreliggende lovforslag så højtideligt, som lovforslagets titel opfordrer til.

Nu er det mig bekendt, at der i de sidste måneder har været og formentlig stadig er en dansk delegation i England for at deltage i forberedelsen af den indstilling, som Atlantrådet skal afgive om de forholdsregler, der skal træffes til gennemførelse af artiklerne 3 og 5 i Atlantpagten. Man må altså regne med, at det kan blive et spørgsmål om forholdsvis kort tid, inden en sådan indstilling foreligger, og jeg vil ærligt være ved, at jeg havde ventet, at den højtærede forsvarsminister ikke havde fremsat et

forslag om forsvarets ordning, før dette tidspunkt var inde. Efter min mening er det sådan, at blind iver skader kun.

Men det er altså en rammelov, der her er tale om, og jeg kan såmænd godt acceptere betegnelsen, da forholdet jo er det, at enhedsprincippet lægges til grund for hele opbygningen af den iøvrigt endnu ukendte ordning, der formentlig engang skal komme. Der findes i lovforslaget regler for en organisation af forskellige forhold som f. eks. forsvarsstyrelsen, landsdelskommandoer, marinekommandoer, opdeling i regioner og de institutioner, der skal henhøre under forsvarsministeriet — altsammen ting, som jeg ingen principielle indvendinger har imod efter de oplysninger, der hidtil har stået til rådighed; men jeg må tage visse forbehold overfor f. eks. materielnævnet og bygnings-tjenesten, der ikke kan blive betryggende nok som følge af de uhyre store summer, der her opereres med.

Rørende er det at læse lovforslagets § 1, hvor der står, at Danmarks militære forsvar er sammensat af en hær med hjemmeværn, et søværn og et flyvevåben. Hvorfor tilføjes „med hjemmeværn“? Hvem kan bevise nødvendigheden af et hjemmeværn som det, der nu er stillet på benene? Når ingen i dag kan sige noget om indholdet, der skal indfattes i de foreslåede rammer, er der vel heller ingen, der kan vide noget om, hvorvidt et hjemmeværn er påkrævet. Ja, vi kan sige, at hele forsvarsordningen er et hjemmeværn — ikke sandt? Det er vanskeligt at frigøre sig for indtrykket af, at den højtærede forsvarsminister føler trang til at afstive hjemmeværnsbegrebet ved at koble det ind i formålsparagraffen. Jeg bestræber mig altid for at optage alt i den bedste mening, men det er overordentlig vanskeligt i forbindelse med hjemmeværnet.

Men det er altså en rammelovgivning, der her er tale om. Nu er rammelovgivning jo et temmelig elastisk begreb — der kan være snævre rammer, og der kan være vide rammer. Det foreliggende lovforslag har så vide rammer, at de kan omslutte de utroligste ting. Sagen er jo den, når alle forklaringer bliver trukket fra, at militærvæsenet hidtil har været administreret af den højtærede forsvarsminister ved hjælp af bemyndigelseslove, der var tidsbegrænsede. Nu står man i begreb med at gennemføre en bemyndigelseslov, der — bortset fra § 22 — er uden tidsbegrænsning, og det er just ikke det, vi fra vor side har eftertragtet. Sporene skræmmer.

På baggrund af det, jeg her har sagt, kan